

PIEKTĀ NODAĻA

*Ļaujot citiem iejaukties savā dzīvē, mēs pārstājam sekot
dvēseles aicinājumam, un tas rada disharmoniju un slimību.*

*Brīdī, kad sevi ļaujam ienākt cita cilvēka domai,
tā novirza mūs no patiesā dzīves ceļa*

Dievs katram devis tiesības piedzimt un katram – savu individualitāti, Viņš mums katram devis savu uzdevumu, kas jāveic un kuru tikai mēs varam veikt. Tāpat Viņš mums katram ir noteicis ceļu, pa kuru iet un kurā nekas un neviens nedrīkst iejaukties. Uzmanieties, lai nepieļautu šādu iejaukšanos! Taču vēl svarīgāk – arī paši nekādā veidā neiejauksimies citu cilvēku dzīvē! Šeit sakņojas labas veselības un patiesas kalpošanas būtība. Tikai tā iespējams sasniegt mērķi uz zemes.

Katrā dzīvē ir vērojama iejaukšanās, jo tā ir daļa no Dievišķā Plāna. Iejaukšanās nepieciešama, lai mācītu mūs tai pretoties. Patiesībā varam to uzlūkot kā ļoti noderīgu pretinieku, kas palīdz kļūt stiprākiem, apzināties Dievišķo sevī un savu neuzvaramību. Apzināsimies arī to, ka tikai tad, kad pieļaujam iejaukšanos mūsu dzīvē, tā skar mūs un ietekmē mūsu attīstību. Tas, cik ātri pilnveidojamies, atkarīgs tikai no mums pašiem: vai pieļaujam iejaukšanos savā Dievišķajā misijā, vai mēs pieņemam iejaukšanās izpausmi, sauktu par slimību, un ļaujam tai ierobežot un ievainot mūsu ķermeni. Vai arī mēs, Dieva bērni, iejaukšanos izmantojam, lai kļūtu vēl nelokāmāki mērķa sasniegšanā.

Jo vairāk šādu šķietamu grūtību mūsu ceļā, jo vairāk varam būt pārliecināti, ka mūsu misija ir tā vērtā, lai to

veiktu. Piemēram, lai gan visa nācija pretojās, Florensa Naitingeila savus sapņus īstenoja, tāpat Galilejs bija pārliecināts, ka pasaule ir apaļa pretēji visas pārējās pasaules neticībai, un neglītāis pīlēns kļuva par gulbi, lai gan visa ģimene izsmēja viņu.

Mums nav nekādu tiesību iejaukties citu Dieva bērnu dzīvē. Mums katram ir savs darbs, kā arī dotas zināšanas un spēks, lai to paveiktu. Domstarpības un disharmonija mūsos rodas tikai tad, ja aizmirstam šo faktu un cenšamies savu darbu uzspiest citiem vai ļaujam citiem tajā iejaukties.

Šīs nesaskaņas – slimība – parādās ķermenī, jo ķermenis tikai atspoguļo dvēseles darbu, tieši tāpat kā smaids sejā liecina par laimi vai drūms skatiens pauž dusmas. Tas pats attiecas arī uz būtiskākām lietām: ķermenis, iejaucoties savā sistēmā un audos, atspoguļo slimības patiesos cēloņus (kas ir, piemēram, bailes, neizlēmība, šaubas utt.).

Tātad slimība ir iejaukšanās rezultāts, tā ir iejaukšanās citu dzīvē vai ļaušana citiem iejaukties savējā.

SESTĀ NODAĻA

*Vienīgais, kas mums jādara, ir jāsaglabā sava personība,
jādzīvo sava dzīve un jāvada pašiem savs dzīves kuģis,
tad viss būs kārtībā*

Ir pamatīpašības, kuras visi cilvēki pamazām pilnveido, iespējams, vienlaikus koncentrējoties uz vienu vai divām. Tās ir īpašības, ko ar savu piemēru rādījuši visi Lielie

Skolotāji, kas laiku pa laikam nāk uz šīs zemes, lai mācītu mūs un palīdzētu mums saskatīt to vienkāršo veidu, kā pārvarēt dzīves grūtības.

Šīs īpašības ir:

MĪLESTĪBA,
LĪDZJŪTĪBA,
MIERS,
NELOKĀMĪBA,
LĒNPRĀTĪBA,
SPĒKS,
SAPRATNE,
IECIETĪBA,
GUDRĪBA,
PIEDOŠANA,
DROSME,
PRIEKŠ.

Attīstot un pilnveidojot šīs īpašības sevī, katrs no mums palīdz visai pasaulei spert soli tālāk ceļā uz neiedomājami brīnišķīgo galamērķi. Šādi mēs spējam apzināties, ka nesekojam egoistiskam mērķim vai personiskam labumam, bet ka ikviens cilvēks – bagāts vai nabags, ar augstu vai zemu sociālo stāvokli – ir vienlīdz svarīgs Dievišķajā plānā, un ikvienam ir dota milzīga privilēģija būt par pasaules glābēju – vienkārši zinot, ka katrs no mums ir Radītāja bērns.

Tāpat kā ir šīs īpašības – pilnveidošanās pakāpes, tāpat ir arī šķēršļi vai iejaukšanās, kas palīdz mums stiprināt savu apņemšanos būt nelokāmiem.